Fótbóltstátturin

Nú skal eg tykkum siga,
ið hvat Napolonia
– gomul hás og hølt –
fyri mær fortaldi,
tá kollfirðingar spældu
á fyrsta sinni bólt.
Meg minnist hana væl, tí hennar andi
reyk so søtt og hugnaligt av brandy
og blákardús – hon tugdi aldrin Dandy.
Hon átti eina geit – og líktist Gandhi.

2. Jú, so vítt hon visti,
vóru teir teir fyrstu,
ið framdu hetta spæl;
tá var hon ung og føgur,
og allar kringumstøður
hon mintist sera væl:
Bólturin hann var ein hvalabløðra,
uttan eins og innan smurd og tjørað
og tí ikki tespulig at røra
– skallaði tú, fórst tú straks at sløðra.

3. Ongar fótbóltslógir,
teir runnu bert sum óðir
og eltu bløðruna
í veltum og í hyljum,
á heyggjum og í giljum
og gjøgnum fjøruna.
Hann, sum bóltin upp til himnasala
kundi sparka – so hann aldri dala
mundi meira – ikki um at tala –
varð hildin vera bestur til at spæla.

4. Eingir fótbóltsbúnar;
brøkur bláar, brúnar,
kollhúgvur og kot,
yviralls og vøttir,
hálsklút og skøddir
sum skuldu teir á flot.
Í klovstivlum teir spelaðu um eingir,
í húðaskóm og klássum, raskir dreingir,
og skølingum, sum um teir høvdu veingir
– men fótbóltsstivlar brúktu avgjørt eingir.

5. Tað var ein kollfirðingur
– hjólbeintur, men kringur –
sum við róp og skrál
fann uppá at gera
– tað kann eg garantera –
á fyrsta sinni mál.
Ein annar, sum teir nevndu Pól hjá Palla,
sum tann fyrsti fann uppá at skalla
– at gera slíkt eg vil ei anbefalla –
tí Pól hjá Palla dovnaði med alla.

6. Meg minnist dyst ein ringan
ímillum hósvíkingar
og kollafjarðarlið,
meir enn fýrogtjúgu
av hesum gørpum prúðu
mannaðu hvørt lið.
Dysturin hann stóð í tímar tríggjar,
hvalabløðran hvarv ímillum skýggja,
so teir máttu blása eina nýggja
– at enda noyddust hósvíkingar flýggja.

7. Tit væl gita kunnu,
at kollfirðingar vunnu
og róptu halgasjey,
sum ikki skal forundra:
kollfirðingar hundrað
og hósvíkingar tvey.
Ja, so fortaldi gamla Napol’nia,
hvørs andi angaði so hugnaliga
av blákardús og brandy íðuliga.
Um alt er skrøgg, eg tori ei at siga.

T. N. Djurhuus (1928 -71) yrkti.